La cultura a Barcelona, ni Titànic ni Concorde

Dos grans mitjans de transport representen avui els extrems del debat sobre l'estat de la cultura a Barcelona: el vaixell Titànic i l'avió Concorde. D'una banda la decadència d'una gran ciutat i d'una altra la Barcelona que s'enlaira per ser punt de referència.

Fa prop de setze anys l'escriptor Félix de Azúa va fer una controvertida predicció de futur comparant Barcelona amb el Titànic. El símil situava la ciutat amb un començament esplendorós però que després s'anava enfonsant. Agafant aquesta idea, que en el seu moment va rebre moltes crítiques, el Centre Internacional de Premsa de Barcelona va organitzar fa dues setmanes un debat. D'una banda hi havia d'haver els titànics i de l'altra els concordes. Al programa hi figuraven cinc noms però al final només hi van participar Xavier Bru de Sala i Ferran Mascarell. Tant l'un com l'altre van defugir els dos megamitjans de transport per comparar-los amb l'estat de la cultura de Barcelona, però no per això van evitar els torpedes entre el que se suposa que representaven.

Contra la complicitat. El primer a obrir foc va ser Xavier Bru de Sala, escriptor i ex-director general de Política Cultural de la Generalitat de Catalunya. En la línia dels darrers anys Bru de Sala va repartir crítiques per tothom. Va recordar l'eufòria del 92 i també que després va venir la gran crisi: "Aleshores les administracions ja s'havien començat a posar d'acord [*tant en política com en cultura*] en el que en podríem dir la substitució del pacte cultural pels edificis torts que s'aguanten l'un a l'altre perquè així es priven de caure." I així, segons Bru de Sala, "si la Generalitat [*en la direcció dels assumptes de cultura*] ha anat dimitint, també és cert que l'ajuntament ha dimitit de ser l'alternativa".

Aquesta mútua cobertura, continua Bru de Sala, ha tingut uns "efectes perversos" en els equipaments de la ciutat, ja que quan hi ha hagut, per exemple, la crisi del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACB) o el retard en l'obertura de l'Auditori, una administració no s'ha queixat a l'altra i els pocs que ho han fet no han rebut cap resposta de ningú.

I a més de complicitat en la dimissió, l'altre gran aspecte apuntat per Bru de Sala va ser que ambdós governs "han tendit a tancar-se en ells mateixos en l'administració de pressupostos", i que, en part com a conseqüència

Barcelona vol accentuar la cultura

El diccionari Fabra defineix l'accent com la major intensitat, elevació de la veu o augment de duració amb què es pronuncia una síl·laba i que li dóna la preeminència sobre les síl·labes adjacents. També com la major intensitat que es dóna a determinats sons per marcar el ritme o compàs. I com la inflexió de la veu que expressa un sentiment. La conjunció de tots aquests significats expliquen a bastament la intencionalitat de l'Ajuntament de Barcelona en batejar el pla estratègic del sector cultural de la ciutat amb el nom d'Accent de Cultura.

L'Institut de Cultura de Barcelona va encetar, el mes de gener de 1998, un procés participatiu encaminat a definir una estratègia cultural per a la ciutat. La primera fase del pla va concloure el dia 9 de juliol, amb la presentació del Diagnòstic que recull i defineix l'estat de la cultura a la ciutat. Aquesta anàlisi detallada va ser possible gràcies a l'aportació de dues-centes cinquanta persones. A partir d'ara, comissions d'experts establiran les estratègies, els objectius i els projectes d'actuació futurs.

El Diagnòstic (del qual en destaquem alguns aspectes més endavant. i que es pot consultar a Internet a l'adreça www.bcn.es/icub/accentcultura), és un document de caràcter força filosòfic en què es constata l'esforç de reflexió dels qui hi han participat i que se situa en l'imaginari col·lectiu barceloní de la fi del segle, tenint en compte els fenòmens culturals més importants en l'actualitat.

Aquest diagnòstic s'inclou en un pla estratègic basat en la idea renaixentista d'identificar cultura i ciutat. Tal com es diu literalment, "la vida urbana és, per definició, creadora de cultura", i per tant civilitat comporta "posar l'accent en la cultura". El pla comporta una necessitat d'enfortir el sector cultural com a eina fonamental per a un increment de la qualitat de vida, per acollir els nous talents culturals i estar obert als nous llenguatges creatius i als nous avenços tecnològics. La idea motriu que la ciutat és l'espai on qualla la cultura serveix per reivindicar que aquesta necessita ser assumida per totes les institucions públiques. Els governs de les ciutats han de disposar, conseqüentment, de les competències i dels recursos necessaris. És així com cal gestionar públicament la cultura, segons el pla.

El pla estratègic planteja un repte important a les portes del tercer mil·lenni: que el sector de la cultura esdevingui el motor de la informació en coneixement. Així les ciutats que aposten per importants reptes i saben transmetre'ls al conjunt de la col·lectivitat són ciutats culturalment fortes. **Fina Sitjes**

MARC VILA

Centre Internacional de Premsa de Barcelona

D'esquerra a dreta, Xavier Bru de Sala, Ernest Udina i Ferran Mascarell. Els protagonistes del debat sobre la cultura a Barcelona.

d'això, la cultura externa a les institucions "va per les seves i no té capacitat d'autodirigir-se ni troba voluntat de dirigisme democràtic en les administracions".

L'escriptor va concloure la seva primera intervenció augurant que de la manera que ara es fan les coses "anirem cada vegada més pel camí de la planificació, però no en el sentit d'un futur millor, sinó d'un futur més pla".

Veler democràtic. Al seu torn Ferran Mascarell, l'actual director-gerent de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona (ICUB), va anar a l'arena dialèctica amb llistes, dades i xifres. Primer de tot va rebutjar la idea de les comparacions tant amb el Titànic com amb el Concorde: "No hem estat mai un Titànic perquè el teixit cívico-civil és massa gruixut per ensorrar-se; però tampoc no som un Concorde, entre altres coses perquè no som capital d'un estat." El seu model és més mediterrani: "Barcelona és un veler democràtic, participat i participatiu."

Després del recanvi de mitjà de transport, Mascarell va treure la cavalleria contra Bru de Sala. Va rebutjar la idea d'analitzar les administracions com un tot: "Des dels anys 80 la Generalitat té les

TENDÈNCIES GLOBALS. Entre d'altres qüestions el Diagnòstic afirma que les noves tecnologies generen un nou paradigma cultural, que es produeixen noves articulacions entre els conceptes de local i universal, i que la creació artística es veu afectada per uns processos de producció i distribució cada vegada més complexos. També diu que els mitjans tecnològics tendeixen a esborrar les fronteres tradicionals entre els gèneres, que la cultura pot ser una font important de desenvolupament econòmic, que el consum cultural creix de manera molt notable i que actualment hi ha una allau d'informació que requereix capacitats descodificadores cada vegada més complexes. Afirma que la creació a Barcelona és un dels trets indiscutibles de la seva identitat cultural, i que per això cal activar una imatge de ciutat que dóna facilitats a la creació artística. Diu que Barcelona és també una ciutat que fusiona tradició i innovació; que la cultura tradicional ha d'establir ponts amb la creació artística, i que la riquesa arquitectònica ha de servir d'escenari als llenguatges contemporanis. Per altra banda, les indústries culturals són els grans connectors entre la producció cultural feta a Barcelona i els circuits internacionals. I en aquest sentit és necessari establir mesures de suport a la indústria cultural establint estratègies per a cada sector. També cal activar la producció de nous continguts per als nous mitjans –la televisió i el cable–. Es constata el paper molt important del sector públic en els afers culturals en els darrers anys i el fet que l'ajuntament ha assumit responsabilitats més enllà de les seves competències. Seria òptim fer possible la disminució de la intervenció directa del sector públic, enfasitzant les funcions relacionals. També en el marc general s'afirma que hi ha mancances notables en en el paper que interpreten els mitjans de comunicació.

ÀMBIT ASSOCIATIU. El Diagnòstic indica que cal generar processos de modernització de les estructures organitzatives, augmentar els nivells de coordinació i vertebració del teixit associatiu i facilitar el desenvolupament de projectes i estratègies concertades.

MARC VILA

Ferran Mascarell, director general de l'Institut de Cultura: "S'ha de modificar el model consorcial [*és a dir, quan les responsabilitats van al 50% per administració*] perquè s'ha vist que no funciona; algú ha de tenir la responsabilitat última."

competències que té, els pressupostos són els que són i els resultats també." Per als no iniciats va aclarir que l'ajuntament dedica un 4% dels pressupostos a cultura, "amb vistes a arribar progressivament al 8%", mentre que la Generalitat només hi destina un 0,3%, "i és una xifra que des del 1991 ha anat baixant". Un altre exemple que el representant de l'ajuntament va aportar al debat va ser el del Guggenheim de Bilbao, on el govern basc hi ha abocat 40.000 milions de pessetes. Doncs bé, Mascarell va denunciar que "tot el que Madrid i la Generalitat han gastat en infrastructures culturals a la ciutat en els darrers anys no arriba a la meitat del que s'ha gastat el govern basc en el museu de Bilbao".

Per desmarcar-se del *totum revolutum*, Mascarell també va recordar que des de l'any 1985 l'ajuntament ha iniciat projectes com la renovació del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), el MACB, l'Auditori i la remodelació d'altres espais museístics com ara el Zoo o el Museu Picasso. En aquest sentit –segons Mascarell– "la ciutat va estar davant empentant, dirigint un procés que segurament no li corresponia".

A més d'aquesta llista d'iniciatives Mascarell també va desmarcar-se de l'actitud de la Generalitat amb els exemples del Teatre Nacional de Catalunya (TNC) i el Museu d'Història de Catalunya (MHC). El primer, segons el director-gerent de l'ICUB, va ser una cosa col·locada "des de Presidència de la Generalitat" a la ciutat sense que aquesta hi pogués participar; i el segon és un equipament que no apareixia en la llei que el Parlament va aprovar l'any 1991 i que definia les prioritats museístiques del govern català.

L'únic cop que Mascarell va fer referència a la "complicitat" en centres com el MNAC o MACB va ser precisament per criticar-ne el model de gestió compartida. "S'ha de modificar el model consorcial [*és a dir, quan les responsabilitats van al 50% per administració*] perquè s'ha vist que no funciona; algú ha de tenir la responsabilitat última", va explicar el director-gerent.

Mascarell també va fer ús de llistes llargues per assegurar que l'ajuntament, especialment entre els anys 96 i 99, ha centrat la seva preocupació "en el món extern", és a dir, aquelles activitats que no estan directament controlades pel govern municipal. Fins i tot va dir que "els directors de programes de l'ajuntament saben que han de renunciar a coses en funció que la cultura de fora tingui possibilitats de suports municipals".

Col·lapse general. A l'hora de la contrarèplica, Bru de Sala primer de tot va assegurar que la Generalitat també tenia llistes llargues de fets. Després es va refermar en el seu discurs inicial de la complicitat perversa i va afegir que en comptes d'assumir els errors i generar una nova dinàmica per a les indústries culturals, l'ajuntament "està instal·lat en la dinàmica dels equipaments". I va afegir un al·legat contra la reducció de la cultura a "les pedres": "Es que tot allò que no té una pedra ha de ser tractat residual-

EL PÚBLIC. Barcelona és una ciutat amb una demanda cultural creixent, el que és més producte del factor turístic i del consum cultural dels catalans no residents a Barcelona que dels mateixos barcelonins. El consum d'espectacle en viu tendeix a perdre terreny a favor del consum domèstic. El públic que segueix les tendències més avantguardistes, sigui quin sigui l'àmbit de la cultura a què ens referim, és molt minoritari. També es constata la importància que cal prestar a grans sectors de la població, aliens a la majoria de l'oferta cultural –el que s'anomena el no-públic–. El pla remarca que cal establir mesures de promoció de nous públics, sobretot en els sectors més desafavorits. En aquest sentit l'educació és un pilar fonamental d'accés a la cultura. I per això cal establir estratègies educatives que assegurin la igualtat d'oportunitats entre els ciutadans. Qualsevol projecte cultural ha de disposar d'una estratègia educativa com a porta essencial.

PATRIMONI CULTURAL. En aquest àmbit destaquen els museus, dels quals s'afirma que Barcelona disposa d'un patrimoni excepcional. Els museus tenen, però, serioses dificultats per exercir les funcions que els hi són més pròpies: conservar i augmentar les col·leccions, potenciar la recerca, la creació i renovació del pensament, produir, difondre i estendre la cultura i incardinar la producció cultural dels museus amb altres dinàmiques socials i culturals del territori. En aquest àmbit també les biblioteques pateixen dèficits molt notables. A la necessitat de dotació d'infrastructures –de la que la projectada biblioteca del Mercat del Born n'és l'expressió més palpable– s'hi afageix la inqüestionable adaptació del model de "biblioteca" als nous reptes que ens planteja la societat de la informació. Dins del patrimoni cultural, però, també s'hi inclouen monuments, edificis, patrimoni documental i la cultura tradicional i popular –que té l'espai públic per escenari i el ciutadà per protagonista–, que configuren igualment la ciutat com un conjunt *museable* i, al mateix temps, canviant.

ment? A més, les pedres són molt cares de gestionar i com a mínim s'hi perd un 10% anual dels diners que s'hi han posat."

Per tot això, i les crítiques del principi, Bru de Sala va concloure altre cop que la ciutat està en una "situació general de col·lapse". I davant d'aquesta pèrdua de capitalitat cultural barcelonina i de la fragilitat del teixits culturals exteriors de Catalunya i Barcelona, Bru de Sala va recomanar crear "una onada suficient al món de la cultura que obligui els polítics a no prendre's la cultura com una *maria*". Una altra recomanació de l'ex-director general va ser intentar afinar el discurs de manera suficient "per adonar-nos que l'altre gran mal de la cultura són les lluites corporatives i subcorporatives i que sapiguem posar això en un pla, i en un altre nivell sapiguem veure quins són els interessos comuns".

Ferran Mascarell va tornar a discrepar de l'anàlisi de les complicitats negatives exposades per Bru de Sala, assegurant que s'havien fet moltes coses, a part de les pedres. Alhora, aquesta activitat municipal, segons Mascarell, havia aconseguit que el món de la producció discogràfica no fos residual, que el món del teatre no fos residual. "Una altra cosa –va afegir Mascarell– és si no hem posat 10.000 milions de pessetes [*en alguna iniciativa cultural*], però això li toca a altres com passa a tot arreu". També va afegir que "la ciutat no pot posar diners a la producció de cine, tret que vulgui deixar de donar suport al sector educatiu o que apugi els impostos."

Tot i els ànims per la feina feta i la reflexió que s'està fent amb el pla estratègic de l'ajuntament, Mascarell també va deixar clar que Barcelona havia perdut capitalitat cultural, excepte en el sector editorial i teatral. I va avisar que tampoc aquests dos sectors eren segurs: "Per això –va advertir Mascarell– ens hem d'espavilar com a país i com a ciutat, i caldrà establir cooperacions perquè això funcioni." Tant un ponent com l'altre van suggerir que Barcelona havia perdut la capitalitat cultural no solament respecte a Catalunya, l'estat i Europa sinó també sobre els Països Catalans.

Els que no hi eren. En el debat sobre les dues versions de la cultura a Barcelona, Mascarell i Bru

MARC VILA

Xavier Bru de Sala: "Generalitat i Ajuntament han tendit a tancar-se en ells mateixos en l'administració de pressupostos."

GESTIÓ CULTURAL. Es constata que la gestió de la cultura opera sobre la base de models poc adaptats als requeriments actuals. En aquest sentit, cal un canvi basat en tres eixos: un replantejament general sobre els objectius culturals de la ciutat que prefiguri una nova manera d'entendre la cultura com una estratègia global de desenvolupament, un augment dels recursos econòmics disponibles i una modificació dels sistemes de gestió que impliqui una millora qualitativa de les capacitats dels professionals.

SECTOR AUDIOVISUAL. Aquest és el sector cultural de major impacte social, amb importants expectatives de creixement econòmic i de generació d'ocupació.

Per això és tan urgent la necessitat de reflotació de la producció cinematogràfica de la ciutat. La urgència d'aquesta tasca es basa en la constatació que malgrat la fragilitat, la ciutat disposa de tots els elements necessaris per recuperar aquest sector.

SECTOR MUSICAL. Aquest àmbit presenta un panorama ric i divers pel que fa a la creació, amb una presència molt important pel que fa a les músiques dites contemporànies.

Barcelona ha perdut, però, pes industrial amb el desplaçament de les discogràfiques multinacionals a Madrid. Amb tot, es constata un important pes de les discogràfiques independents. La música és el sector que viu amb més intensitat la revolució de les noves tecnologies, les quals transformen radicalment el funcionament de la cadena de producció.

ARXIU / RICARD CUGAT

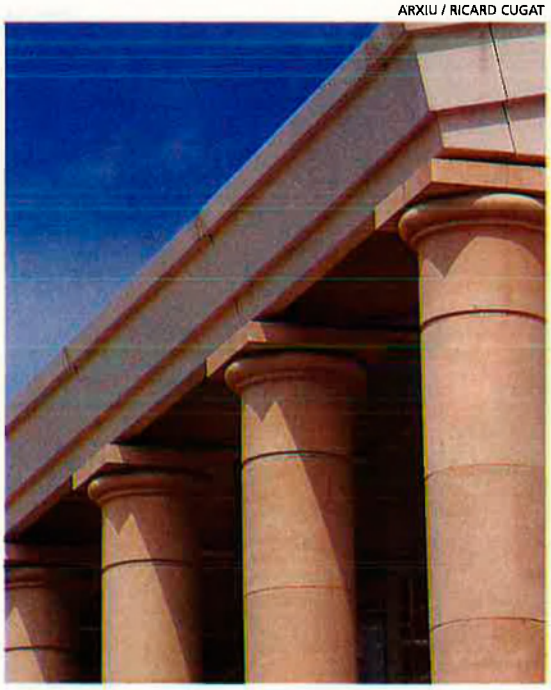

El Teatre Nacional de Catalunya és una de les infrastructures més polèmiques de Barcelona dels últims temps. Segons Mascarell, el TNC "va ser una cosa col·locada des de Presidència de la Generalitat".

de Sala havien d'estar acompanyats de tres persones més. Es tracta dels escriptors Valentí Puig i Félix de Azúa i del director del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), Josep Ramoneda. Per motius diversos no van poder ser presents en el debat, per això EL TEMPS ha volgut saber la seva opinió. Tots tres apunten aspectes diversos sobre els dèficits culturals de la capital catalana, encara que sigui des de punts de vista ben diferents i sense abraçar tants aspectes com els que tracten els protagonistes del debat real.

Valentí Puig és el primer i l'únic que s'aparta del suport de l'administració a la cultura: "Sóc antiintervencionista perquè penso que la cultura l'ha de produir la societat mateixa, hi hagi les institucions que hi hagi." Pel seus coneixements assegura que només pot pronunciar-se sobre el sector editorial, això sí, des de tres punts de vista: com a productor, transmissor i consumidor de cultura. En el primer aspecte, com a escriptor de llibres i articulista, Puig diu que en la cultura catalana "cada cop es publiquen més títols i cada cop de tirada més petita, sense distingir els bons autors de la mediocritat". Com a transmissor, en la seva faceta de crític literari, creu que "la crítica en general té una naturalesa parasitària i endogàmica". I en tercer lloc com a consumidor, pràcticament només de literatura, lamenta que hi hagi poques llibreries com La Central, de Barcelona. Centres com aquests ajuden a difondre la lectura, segons Puig, i no "els programes de TV3 de pallassos". Pel que fa als equipaments, Puig assegura que el gran dèficit de Barcelona són les biblioteques serioses, "és allí on es fa cultura i no en centres culturals on es donen classes de ioga". Finalment també es mostra molt crític amb les relacions entre Generalitat i ajuntament: "Es barallen només per ximpleries."

Qui també és molt crític respecte a l'estat del sector editorial és Félix de Azúa, que assegura que "si l'editorial Planeta se'n va, aquí no queda res". Pel que fa als aspectes més generals del debat, tot i considerar-se'n analfabet, també té algunes crítiques a fer. De Azúa centra el seu rebuig en la política cultural de la Generalitat de Catalunya, "que no ha tingut cap interès per Barcelona i això ha fet que la ciutat perdés capitalitat respecte a Espanya i Europa". L'única esperança que li queda a l'autor de la comparació amb el Titànic, és que "Maragall arribi a la Generalitat amb gent jove i preparada i no obsessionada per la petita i mitjana empresa".

Finalment, el darrer absent involuntari del debat, Josep Ramoneda, també hagués aprofitat la jornada per desmarcar la ciutat de titànics i concordes i per coincidir en la pèrdua de capitalitat de Barcelona. Amb alguns dels altres contertulians també hagués compartit la idea que els equipaments de la ciutat són mitjans.

Com la majoria dels protagonistes del debat, absents i presents, Ramoneda considera que el paper de les institucions és molt important, especialment per "les coses que s'han fet i que la ciutat necessitava, com el TNC o l'Auditori".

ARTS ESCÈNIQUES. Barcelona exerceix una capitalitat indiscutible en aquest àmbit. Aquest lideratge i la dinàmica d'un sector amb un pes molt important, tant de la iniciativa pública com de la privada, reclamen la signatura d'un important pacte.

Dins del sector, la dansa i el circ, àmbits minoritaris en el conjunt de les arts escèniques, reclamen un tractament especial.

ART CONTEMPORANI. Aquest és un sector, el mercat del qual està en crisi, en què s'ha perdut protagonisme. Si bé la nòmina d'artistes és molt considerable, la dispersió d'actuacions i la manca de recursos suficients dificulten la projecció del sector. Les galeries són empreses molt fràgils.

En aquest sentit cal, segurament, l'aprovació de mesures fiscals que incentivin la compra d'obres d'art.

NOVES TECNOLOGIES. Tot i que la implantació de les noves tecnologies té indicadors clarament positius, els agents que treballen en aquest àmbit perceben amb preocupació que la majoria de protagonistes del món de la cultura no són prou conscients de la profunda revolució que significa el nou paradigma de la societat digital o de la informació. És ben clar que les noves tecnologies incideixen en la majoria dels camps de l'activitat humana i també suposen nous mitjans que generen un nou sector cultural amb noves formes d'expressió artística. En aquest sentit, el Diagnòstic proposa la necessitat d'un pacte per impulsar la Barcelona digital.

La principal crítica és, però, a la Generalitat, "per haver fet una política cultural massa subsidiària de la política lingüística". Com a recomanació va destacar la importància de "l'ensenyament i TV3" i que "els poders públics acceptin que la cultura és un bé de primera necessitat". Ramoneda, com Puig i De Azúa, no va poder assistir al debat, però els seus punts de vista, encara que no tan generalistes, també haguessin pogut aportar aquests elements a un debat que encara s'allargarà.

De moment sabem que de Titànic i Concorde, res de res. Tot i que fa uns anys no sabíem, com sabem ara, que a última hora el gran vaixell es va partir en dos i va fer una mena de cant de cigne per a l'angoixat Leonardo di Caprio. És a dir, que si fóssim Titànic encara podríem anar a pitjor. D'altra banda, però, també sabem que de Concordes n'hi ha pocs i això és així perquè no és un mitjà de transport rendible per a les grans empreses aeronàutiques privades. I no perquè no sigui ràpid i tingui tecnologia moderna, sinó pel cost desbocat que representa mantenir un avió d'aquestes característiques. Així que com a mínim el que ara per ara està clar és, precisament, quins mitjans de transport no s'han d'agafar. Tot és qüestió de començar a triar de nou.

Oriol Cortacans

LLETRES. Aquest és l'àmbit amb una dimensió econòmica més important i el que gaudeix de millor repercussió internacional. La ciutat de Barcelona lidera el sector tant pel que fa a la literatura catalana com a la castellana. Es tracta d'un sector altament estructurat en la seva dimensió industrial, amb un creixement lent, però progressiu i consolidat.

Xarxa d'universitats
Institut Joan Lluís Vives

ACTIVITATS ORGANITZADES EN EL MARC DE LA PRESIDÈNCIA DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

* **Avaluació i Difusió de la Recerca en Ciències Socials i Humanitats.**
Dia 16 de novembre, a la sala d'actes de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la UAB.

* **Taula d'escriptors: "Els escriptors i la fragmentació lingüística".**
Amb la participació dels escriptors: Josep Piera, Alfons Pons, Ramon Solsona i Pere Verdaguer.
Dia 18 de novembre, a l'auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB.

* **Einstein a Barcelona. Commemoració de la visita d'Albert Einstein a Barcelona el 1923.**
Dies 17 i 19 de novembre, al Museu de la Ciència de Barcelona.

* **Jornades de gestió esportiva i jornades esportives**
Dies, 23, 24 i 25 de novembre, al Servei d'Activitat Física de la UAB.

* **Jornades "Les relacions entre universitat i societat"**
Dies 26 i 27 de novembre, a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB.

* **Una perspectiva europea de la formació continuada: l'experiència dels quatre motors d'Europa (Rhône-Alpes, Catalunya, Lombardia, Baden-Würtemberg).**
Dies 10 i 11 de desembre, al campus de la UAB.

* **Debat sobre politica lingüística i política universitària**
Dies 17 i 18 de desembre, a l'auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB.

* **Jornades per al foment de l'intercanvi: "Mou-te!"**
Dies 21 i 22 de desembre, al Teatre de la UAB.

* **Congrés català del voluntariat universitari**
Dies 11 i 12 de gener de 1999, a la sala de graus de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la UAB.

* **La responsabilitat de la Universitat en la inserció laboral dels seus titulats: la reinserció laboral**
Dies 13 i 14 de gener de 1999, a la sala d'actes del Rectorat de la UAB.

Per a més informació: tel. 93 581 30 08